

гари и чибучки, и услужватъ на нея. Всички се любуватъ съ бѣдната дѣвойка отъ Нейково и учтиво я поздравляватъ. Прелѣсти се тя, и сама не разбира какво става съ нея; сърдцето заигра по-живо, него го радва нѣкаква радостъ, нѣкакво си незнйно щастие. Отъ благодарностъ тя се усмихва на всички. Въ това врѣме мина оттамъ мютесарифъ-паша, подиръ него вървѣше голѣма свѣта отъ прешѣвени слуги и испокѣсани гавази и заптии, наоколо се въртятъ полицейски офицери, ефендета. Бейовѣтъ за подмилкване полюбопитствуваха да узнаятъ кждѣ гоѣ ще благоизволи да отиде и за каква работа. Мютесарифина вървеше медлено, като си движаше важно краката, съ онзи тѣжкъ голѣмливъ вървежъ, съ какъвто добикновенно ходятъ голѣмитѣ ефендета. Този вървежъ би могли да въведжтъ въ хореографията и да го присъединятъ къмъ многото ония крачки и подскачания, които челоуѣка е приелъ отъ животнитѣ и включилъ въ танцовѣтъ.

Когато минаваше покрай тамъ мютесарифина, всичкитѣ дами станаха, а настойницата пристисна къмъ себе си като че ли умишленно привлечената Елена и я тури напредъ. Мютесарифина, челоуѣкъ вѣжливъ, по-франкски тури двата си прѣста на устнитѣ, и ласкаво, като че поздравляваше, пращаше съ тѣхъ цѣлувки на дамнитѣ, той цѣлуваше своитѣ прѣсти и оттърсваше въ въздуха цѣлувкитѣ. Той правяше това твърдѣ ловко, и дамнитѣ толкова бѣхж доволни, че когато изново насѣдоха около маситѣ тѣ не поискаха ракия, а се заловиха пакъ за вермута и абсентя.

Векиль-онбашията всичко забѣлѣжи и му стана мъчно. Въ ушитѣ му се разнесеа думитѣ на старий чаушъ. Той искаше да улови дѣвойката за ржката и да я заведе, но се побоя, защото тамъ бѣше капитанната, която като се понацияше бияше съ меглата и съ юмруци нещастнитѣ казаци, чауши и онбашии, а векилитѣ още повече.

Въ сжщитѣ день чернитѣ служителъ донесе на настойницата приглашение изъ харема на мютесарифина